

Faptul zilei

George Coșbuc

Ca lacrima-i limpede cerul
Și-aproape de ziuă. Frumos
Stă-n mijlocul bolții Oierul,
Luceafăru-i gata s-apună,
Iar Carul spre creștet se suie
Cu oiștea-n jos.

Și doarme și apa și vântul.
Iar spaima și oștile ei
Țin mort, subț călcâie, pământul.
Și-atâta e roua ce-o plânge
Câmpia, că-n palme-o poți strânge
Ca-n cupă s-o bei.

Pe-ncetul tăria-nflorită
Cu galben ca strugurii copti
S-albește din clipă-n clipită.
Pe culmi întunerecul piere,
Dar valea e-n neagra putere,
A umedei nopți.

Pe sus, pe pustiile jgheaburi,
Prin râpele munților suri,
Zac zmeii cu trupul de aburi,
Și ceața prin noapte-nchegată
Stă-n hainele morții-mbrăcată
Pe-albastrele păduri.

Dar vântul cel fără de pace
Începe să cânte-n brădet -
Și tot mai luminează se face;
S-albește strâmtoarea cărării,
Pe rând depărtările zării
S-apropie încet.

Văd clăile-n câmp, pe coline
Cunosc singuratecii ulmi,
Și-acum, la lumina ce vine,
Încep să se miște greoaie,
Făpturi purtătoare de ploaie,
Se urcă pe culmi.

Din stânga, din dreapta, din față,

Din râpi și pe-o sută de căi,
Ies dungi plutitoare de ceață
Și-n cale s-adună cărunte
Târându-se alene spre munte
De-a lungul prin văi.

E-n flacăra bolta senină,
Și fără întrerupere-acum
Se varsă tăcută lumină,
Se varsă grăbită, se-ntinde
Pe dealuri, pe coaste, s-aprinde
Pe șesuri, pe drum.

Și parcă străbate-o săgeată
De-a lungul câmpiilor reci -
O dungă de soare s-arată,
Și-i crește pe șesuri lucirea,
Și iată-l în toată mărirea
Puterii pe veci!

Murmurul din dealuri pătrunde
Prin văi, și din vale-n păduri;
Ca-n farmec, eu nu știu de unde
E plin de mișcare pământul,
Și cântă și codrul și vântul
Și-o mie de guri.

Ici oameni cu coasa pe umăr,
Și fete cu secera în brâu,
Iar gloata cea fără de număr
A celor de-o sută de neamuri
Se joacă-n arinii cu ramuri
Întinse pe râu.

Și care, și turme-n pripoare
Pe umede coaste răsar -
Sunt toate-ale tale, tu Soare!
Făptură tu dând dimineții,
Ești singur ființa vieții
Și-al lumii altar...